

Sixth Sense
Publishing House

စေတနာ
လူဖြူသွားတဲ့ တစ္ဆေ

အခန်း(၁)

တမလွန်မှ စကားတွန်သံ

အနက်ရောင် မြေပြင်ပေါ်မှာ မိုးစက်တွေ
တဖြောက်ဖြောက်ကျဆင်းနေသည်။ မြူနှင်းမိုးက လမ်းမီးရောင်မှာ
ရစ်သိုင်းဆိုင်းဝေနေဆဲ။ ရွှင်ယွန်း လျှောက်လာသည်က ချော်ကျိကျိ၊ ပျစ်ချဲ့ချဲ့၊
ဗွက်မြေ။ ခြေမျက်စိအထိ မြုပ်နေတဲ့ဗွက်တွေကြားက ခြေထောက်တွေကို မနည်း
ရွေ့လျားနေရ သည်။

ဘယ်ကို ရောက်နေတာလဲ။ ကားလမ်းကျယ်ရဲ့ ဂုံးကျော်တံတားအောက်
လှိုက်ခေါင်းထဲမှာ ပါလား။ လှိုက်ခေါင်းနံရံကို ကပ်ပြီး ရွှေစင်ယွန်း တိုးရွေ့လာမိဆဲ။

မာန်ဖီသံ၊ ကန်ကျောက်သံ။ လဲကျနေသော လူတစ်ဦးကို
မတ်တပ်အနေအထားနှင့် လူ လေးငါးယောက်ကဝိုင်းပြီး ကန်ကျောက်၊ ဆောင့်နှင်း
နှိပ်စက်နေကြ၏ ။ ခံနေရသူရဲ့အော်ဟစ်သံက မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့အသံ။
မချိမဆုံ အော်ဟစ်နေရှာ၏

ရွှေစင်ယွန်းခြေထောက်တွေက သူတို့တွေအနားကို ဆွဲခေါ်သွား၏ ။
ဝင်ကယ်ရမှာလား။ စိတ်ကတော့ ထွက်ပြေးသွားချင်၏ ။ ခြေထောက်တွေက
ပြေးအောင်စေစား၍ မရတော့။

“ဟင်.....”

ခံနေရသော မိန်းကလေးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

မိန်းကလေးကလည်း နာကျင်နေသည့် ကြားက ရွှေစင်ယွန်းကို နာနာကျည်ကျည် လှမ်းကြည့်နေ၏။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ အတိ။

“ဘုရားရေ....”

အသေအချာ ကြည့်မိမှ ရွှေစင်ယွန်းနှင့် ချွတ်စွပ်တူသော မိန်းကလေး ဖြစ်နေ၏။

ဝိုင်းဝန်း ကန်ကျောက်နေသူတွေ အနားကို ရွှေစင်ယွန်း ရောက်လာမှန်း သိသွားကြ၏။ သူတို့တွေ ပြိုင်တူ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“အား....”

ရွှေစင်ယွန်း ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်စွာ လန့်အော်မိသွား၏။ မျက်စိ၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်မပါ မျက်နှာပြောင်ချောကြီးတွေနှင့်....။ မျက်နှာဖုံး အသားကပ် စွပ်ထားတာ မဟုတ်။ ပြောင်ချောကြီး တွေကနေ ကြမ်းတမ်း၊ ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာ ရုပ်သွင်တွေ ပြောင်းသွားပြီး ရွှေစင်ယွန်းထံ အမဲဖျက် ချင်ဟန်တွေနှင့် အော်ဟစ် ပြေးဝင်သွား၏။

မကောင်းဆိုးဝါးတွေ။ ရွှေစင်ယွန်း လန့်တုန်ပြီး ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ပစ်လိုက်၏။

ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးပွင့်ပြီး လန့်နိုးလာသည်နှင့် အသံဆိုးတွေလည်း ငြိမ်တိတ်သွား၏။ မြင် ကွင်းတွေလည်း ပြောင်းလဲသွား၏။ ရွှေစင်ယွန်းရဲ့အိပ်ခန်းထဲကို ရွှေစင်ယွန်း ပြန်ရောက်နေ၏။ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ မရှိတော့။ ပြီးတော့ သူမ....။ ရွှေစင်ယွန်းရဲ့ ပုံတူကိုယ်ပွား လို မိန်းကလေး ... သူဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။

ဒါ.....အိပ်မက်ဆိုး။ အိပ်မက်ဆိုးမက်တာကို အတိတ်နမိတ်ကောက်ရရင် တစ်နေ့နေ့မှာ အိပ်မက်ဆိုးထဲကအတိုင်း ရွှေစင်ယွန်း ခံစားရမှာလား။

စိုးရိမ်တုန်းလှုပ်မှုက ငယ်ထပ်ကနေ ဖောက် ထွက်မတတ်။ အို..... အတွေးဆိုးတွေ ဒီမှာတင်ရပ်။

*

နင် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်ခဲ့တယ်။ ကမ္ဘာကြီး အဆုံးသတ် သွား သလို၊ အော်ဟစ်ပြီး နင်လန့်နိုးခဲ့ရတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ နွေရာသီမတိုင်ခင်အထိ အဆုံးသတ်ဖို့ မစတင်ခဲ့ သေးဘူး။

အဲဒီအချိန်ထိ နင်ဟာ ပြည့်စုံတဲ့ကလေးဘဝကို ရခဲ့တယ်။ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိဘူး။ နွေး ထွေးတဲ့ မိသားစုဘဝလေးထဲမှာ နင် သာယာ ပျော်ရွှင်ခဲ့ရတယ်။ နင့်အတွက် စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာ ဘာမှ မရှိခဲ့ဘူး။

နင် မှတ်မိလား...အဲဒီခံစားမှုတွေ နင်မှတ်မိလား...ငါကတော့ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စရာ အမှောင်ကမ္ဘာထဲမှာ ဒုက္ခပင်လယ်ဝေပြီး အထီးကျန်ဆန်ဆန် ကျင်လည်ခဲ့ရတယ်။

ငါ့မှာ စွမ်းအားတွေ မပြည့်ဝသေးဘူး။ ငါရှိနေတာ သိနေတဲ့ အဖေကလည်း ငါ့လုပ်ရပ်တွေ တားဆီးခဲ့တယ်။ အဲဒီ နေ့၊ အဲဒီ ခံစားမှုတွေ...နင် ပြန်လည် ခံစားမိစေချင်တယ်။

အဖေနဲ့အမေက ချစ်နေကြတုန်းပဲ...နင်က သူတို့ ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ သမီးချောလေးပေါ့။ နင်တို့ မိသားစုလိုက်၊ ချောင်းသာကို အပန်းဖြေခရီး ထွက်ကြတယ်။ လေသာဆောင် ဝရန်တာမှာ အဖေ့လက်တွေ စပြီးတုန်လာတယ်။ အရာအားလုံး ပြောင်းလဲသွားပြီ။ နေ့ အလင်းရောင် အပြည့်ရှိ နေချိန်မှာ ညအမှောင်ထုကြီးက ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်လိုက်သလိုမျိုးပေါ့။

အဲဒါ ပြည့်စုံ သာယာပျော်ရွှင်တဲ့ နင့်ဘဝရဲ့ အဆုံးသတ်ပဲလေ။

အဖေဆေးရုံ ရောက်သွား ရပြီ။အဖေဟာ လေဖြတ်သလို၊ ခါးဆစ်ရိုးကြားမှာ အာရုံကြောညှပ်သလိုနဲ့ အောက်ပိုင်းလုံးလုံး သေ သွားခဲ့ပြီ။

ထူးဆန်းနေတယ် မဟုတ်လား....နင် ဝမ်းနည်းရပြီလေ။ အဲဒီ

ဝမ်းနည်းမှုက ငါ့ကိုစွမ်းအား ကြီးအောင် လုပ်ပေးလိုက်သလို၊ နင့်ကို အားနည်းချိနဲ့အောင် လုပ်ပေးလိုက်တာပဲ။

ဒီလို နေ့မျိုးကို ငါအကြာကြီး စောင့်နေခဲ့တာ....ဆယ့်ခြောက်နှစ်တောင်

ကြာခဲ့ပြီ။ နင့်ကိုငါ တိုက်ခိုက်ဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ။ ငါ့ရဲ့အစွမ်းတွေ ပြသနိုင်ပြီ။

ငါ့ကိုတားမယ့်လူ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ဘူး

နင် ပျောက်ကွယ်သွားစေရမယ်....အဲဒါကို ဘယ်သူမှ သိလိုက်မှာ

မဟုတ်ဘူး။

(နင်ဟာ ငါ....ငါဟာ နင်ပဲ)

ငွေစင်သွန်း

*

အခန်း(၂)

လူနဲ့မမြင်ရသော အရာများ

ပုဂ္ဂလိကပိုင် အဆင့်မြင့်အထက်တန်းကျောင်းမှာ ရွှေစင်ယွန်း
ဆယ်တန်းတက်နေ၏။ ကျောင်းက ဘက်စုံပညာရေးတွေ သင်ပေး၏။
ကျောင်းပညာအပြင် မိမိတို့ဝါသနာပါရာ ပညာရပ်ကို လည်း သီးသန့်ဆရာဖြင့်
သင်ကြားပေးသည်။ နိုင်ငံတကာ အဆင့်မီ သင်တန်းကျောင်းကြီး ဖြစ် သည်။

ရွှေစင်ယွန်းက သရုပ်ဆောင်ပညာကို ဝါသနာပါ၍ ညနေ ငါးနာရီကနေ
ခြောက်နာရီသင် ကြားပေးသော သရုပ်ဆောင်သင်တန်းကို တက်ရောက်နေ၏။

သင်တန်းသား ဆယ့်ငါးယောက်၊ သင်တန်းသူ နှစ်ဆယ့်ငါးယောက်
သင်ကြားနေကြသည်။ သင်ကြားသည့်ဆရာမှာ ဦးသီဟမိုး။

“ကောင်းသော ညနေခင်းပါ ကလေးတို့”

“မင်္ဂလာရှိသော ညနေခင်းဖြစ်ပါစေ ဆရာ”

“အိုကေ....ဒီနေ့ မင်းတို့ကို ပြဇာတ်သင်ပေးမယ်။ ကျောင်းပိတ်ပွဲမှာ
ဒီပြဇာတ်ကို တင်ဆက် ပေးမယ်။ မင်းတို့ရဲ့မိသားစုတွေ ရှေ့မှာ
မင်းတို့အရည်အသွေးကို ပြသနိုင်မယ့် အခွင့်အရေး ကောင်းကြီးပေါ့။
ဆရာကိုယ်တိုင်ရေးထားတဲ့ ရိုမန့်ဆန်ဆန် အချစ်ပြဇာတ်ကလေး....ရှိတ်စပီး ယားရဲ့
ရိုမီယိုနဲ့ဂျူးလိယက်ဆန်ဆန် ဇာတ်လမ်းကလေးပါ။ ဇာတ်ကောင်တွေ
ဆရာရွေးတော့ မယ်”

ထိုင်ခုံတွေ ဝိုင်းပတ်ထားသည့် အလယ်မှာ သီဟမိုးက

အနောက်တိုင်းသားတွေရဲ့ ဟန်ပန် အမူအယာနှင့် ပြောနေ၏။ ကျောင်းသူ၊
ကျောင်းသားတွေ စိတ်လှုပ်ရှားကုန်၏။

“ဒီကျောင်းမှာ ရုပ်ချောရုပ်ဖြောင့်တဲ့ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေ
များပါတယ်။ ခေါင်း ဆောင်မင်းသားအဖြစ် ကောင်းမြတ်သူကို ဆရာရွေးပါတယ်။
ကျန်တဲ့သူတွေကိုလည်း သင့်တော် ရာအခန်းမှာ ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံအနေနဲ့
ထည့်သုံးမှာပါ။ ကျရာအခန်းက ပြောင်မြောက်အောင် သရုပ် ဆောင်ကြပါ”

ကောင်းမြတ်သူက King ဘွဲ့ရနိုင်သူ...ကောလိပ်မှာ ဆိုရင်ပေါ့။
အသားဝင်းဝါပြီး ` ` ရုပ် ရည်ကလည်း အတော် ချောသည့်သူ။
နာမည်ကြီးမင်းသားတွေနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်သည့် ရုပ်ရည်မျိုး။ စမ်းသပ်မှုတိုင်းမှာ
သရုပ်ဆောင်တာ ပီပြင်၏။ ကြောက်နေတာ မရှိ။ ကောင်းမြတ်သူ ရထိုက်သော
နေရာဖြစ်၍ အားလုံး လက်ခုပ်တီးပြီး ချီးကျူးထောပနာပြုကြကုန်သည်။

“ကျေးဇူးပါ....ခေါင်းဆောင် မင်းသမီးကို ဆက်ရွေးပါမယ်”

ရွှေစင်သွန်းနဲ့ကျောင်းမှာ ပြိုင်ဘက်လိုဖြစ်နေသော ရှင်းသန့်လှိုင်တို့
အကြည့်ချင်း ဆုံတိုက် သွား၏။ အလှချင်းလည်း ပြိုင်နေကြသူတွေလေ။
ဒီကျောင်းမှာ သူမတို့နှစ်ဦးသာ ထူးကဲသော အလှပိုင်ရှင်တွေ။ ရှင်းသန့်လှိုင်က
ရုပ်ရည်ချောသော်လည်း အရပ်က အနည်းငယ်လေး ပုနေ၏။

ရွှေစင်ယွန်းက အရပ်က ဒေါင်ကောင်း၏။ ကောင်းမြတ်သူကလည်း
ဒေါင်ကောင်းသော မင်းသား။ ပိန်ပိန်ပါးပါး မော်ဒယ်(လ်)
ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်တွေနှင့်။

“ပထမ မင်းသမီးအဖြစ် ရွှေစင်ယွန်းကို ရွေးပါတယ်။ ဒုတိယ
မင်းသမီးအဖြစ် ရှင်းသန့် လှိုင်ကို ရွေးပါတယ်”

လက်ခုပ်သံတွေ ဆူညံသွား၏။ လက်ခုပ်မတီးသော ရှင်းသန့်လှိုင်က ထ

မေးလိုက်၏။

“အဓိက မင်းသမီးက ဘယ်သူလဲ ဆရာ”

“ပထမ မင်းသမီးပေါ့”

ရှင်းသန့်လှိုင် မျက်နှာပျက်သွား၏။ မပြုံးမရယ်နိုင်တော့။

ရွှေစင်ယွန်းကို ဘေးနားက မိန်းက လေးသူငယ်ချင်းတွေက
အားပေးနှုတ်ဆက်ကြ၏။

ရွှေစင်ယွန်းလည်း မျက်နှာမထားတတ်အောင်

ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေမိသည်။ ဇာတ် ပို့ ဇာတ်ရုံတွေအဖြစ်....

“နေလင်းထွန်းက မင်းသားရဲ့ အဖေနေရာ၊ စံဇော်ဝင်းက မင်းသမီးရဲ့
အဖေနေရာ၊ နေ ခြည်လင်းဖွေးက မင်းသားအမေနေရာ၊ စင်ဒီမိုးက မင်းသမီးရဲ့
မိခင်နေရာ၊ လူကြမ်းဗီလိန်အဖြစ် ဇော်ဗလ၊ နေခ၊ ဓနုတ်၊ အောင်ကျော်စွာ”

သီဟမိုး ရွေးချယ်ပေးပြီး ပြဇာတ်ရဲ့ သဘောသဘာဝကို အရင် ပြောပြ၏
။ ဇာတ်လမ်းဇာတ် သွားကို ရှင်းပြ၏။ အိမ်မှာ လေ့ကျင့်ကျက်ထားရမည့်
ဒိုင်ယာလော့ခ်ရိုက်ထားတဲ့ စာရွက်တွေကို ဝေငှ၏။

“အိုက်တင်ကို မနက်ဖြန် ဇာတ်စတိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဆရာ ကိုယ်တိုင်
သင်ပေးမယ်။ သင်တန်းအချိန်စေ့ပြီမို့ တော်ကြဦးစို့”

*

ရွှေစင်ယွန်း နေထိုင်သော ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းနှင့် စာသင်ကျောင်းမှာ
ဖြတ်လမ်းတိုက လမ်း လျှောက်သွားပါက နှစ်ဘလောက်ခန့်သာဝေး၏။ ကားလမ်း

ဂုံးကျော်ဥမင်လှိုဏ်ပေါက် ပေ(၆၀) အရှည်လောက်ကို ဖြတ်သွားရသည်။

အသွားအလာ ကျဲပါးသည်။ ဒီဥမင်ပေါက်ထဲက ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကျောင်းတက်ခဲ့တာ ရှစ် တန်းကျောင်းသူ ဘဝကထဲကပင်။ ဥမင်ပေါက်မရောက်ခင် မြို့နယ်ပန်းခြံငယ်လေးကို ဖြတ်သန်းရ သေးသည်။ ပန်းခြံလေးထဲဖြတ်သန်းစဉ် ရွှေစင်ယွန်းတို့ ကွန်ဒိုနှင့်ကပ်နေသော လုံးချင်းအိမ်ရာမှာ နေထိုင်သည့် ရှင်းသန့်လှိုင်နှင့် သွားဆုံ၏ ။

ရှင်းသန့်လှိုင်က မျက်နှာသေဖြင့်.....

“နင့်အဖေ ဒုက္ခိတဖြစ်သွားတာ သနားလို့ ဆရာက နင့်ကို ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးနေရာ ပေးလိုက်တာပဲ။ နင့်ကိုယ်နင် အထင်ကြီးမနေနဲ့။ နင့်အမေနဲ့ဆရာက ပလူးနေတော့၊ နင့်ကို ဦးစား ပေးမှာပေါ့”

ရွှေစင်ယွန်း အံ့အားသင့်ပြီး ရှင်းသန့်လှိုင်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏ ။

“အဲ့ဒီနေရာကို နင်မရလို့ မနာလိုဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား။ နင့်လို အရှုံးသမားရဲ့စကားကို ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ငါ့အဖေနဲ့ငါ့အမေကိုထပ်ပြီး စော်ကားမော်ကား မပြောနဲ့။ ပြောရင် နင့်အာကို ငါ ဆွဲဖဲ့ပစ်လိုက်မယ်”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း နင့်လောက်တော့ သနားတယ်”

ရွှေစင်ယွန်း ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာလိုက်၏ ။ ကျောင်းမှာက ရန်ဖြစ်လို့ မရ။ ယွန်းလည်း ရန်မဖြစ်ချင်။ ဥမင်လှိုဏ်ပေါက်ဝကို ရောက်လာ၏ ။ မှောင်ရီမပျိုးသေး။

မိုးတွင်းကာလမို့ နေ့တာရှည်ပြီး ညတာတို၏ ။ ည (၇) နာရီလောက်မှ မှောင်သွား၏ ။ ဆောင်းကာလမှာတော့ နေ့တာတိုပြီး ညတာ ရှည်တတ်သည်။

ဥမင်လှိုဏ်ထဲ ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်ခန့် လျှောက်ဝင်ရုံရှိသေး၏ ။

“ဝုန်း....ဂျိန်း”

ဟိန်းညံ့ပဲတင်ပြန်သံကြီး ကြားလိုက်ရ၏။ ဘာဖြစ်ပြီး ဘယ်ကလာတဲ့
အသံကြီးမှန်းလည်း မသိ။ ယွန်း ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ကြည့်မိ၏။ နံရံပေါ်မှာ
အနီရောင်နှင့်ရေးထားသောစာကို တွေ့လိုက် ရ၏။

“ဒီနေရာမှာ ငါရှိတယ်”

အထက်ပါ စာတမ်းကို ထန်းသီးလုံးခန့်စာလုံးနှင့် ရေးထား၏။
လက်ရေးက မသေးမသပ်။ ချောက်ချောက်ချားချား (သို့) ဒေါသ ပေါက်ကွဲပြီး
ရေးထားသလိုမျိုး၊ အနီရောင်တွေက တစ်မျိုးဖြစ် နေ၍ ဆေးသားကို
လက်နှင့်သွားကိုင်ကြည့်၏။

စေးထန်းထန်းနှင့် နှာခေါင်းနှင့် နမ်းကြည့်တော့ သွေးညှိနံ့ကိုရ၏။
သွေးနဲ့ရေးတဲ့ စာ။

ဘယ်သူ လာရေးထားတာလဲ။ ဘာသဘောနဲ့ ရေးထားတာလဲ။
ဘာကြောင့် ဒီလို ရေးထား ရတာ လဲ။ ဒီနေရာပဲ ဟုတ်ပါတယ်။
အိပ်မက်ဆိုးမက်ခဲ့တုန်းက ယွန်းရဲ့ကိုယ်ပွားသဖွယ် ကောင်မ လေးကို
မကောင်းဆိုးဝါးတွေ အနိုင်ကျင့်နှိပ်စက်နေခဲ့တာ ဒီနေရာမှ ဒီနေရာ။

လူသူ ရှင်းပြတ်နေ၏။ ဥမင်အတွင်းပိုင်းမှာ
အနည်းငယ်မှောင်ရိပ်ကျနေသည်။ တစ်ယောက် ယောက်က လက်ဆော့သွားတာ
ဆိုလည်း ဆေးနဲ့ရေးမှာပေါ့။ ခုတော့ သွေးနဲ့ရေးထား၏။ လူသွေး လား။ တိရ
ဇာန်သွေးလား။ ဘာသွေးတွေမှန်း မသိ။ ဥမင်းထဲကနေ ခပ်သွက်သွက်
လျှောက်ထွက် လိုက်၏။

မှောင်ရိပ်ကောင်းသောနေရာ.....

ဘွားခနဲထွက်လာသော အရိပ်မဲကြီး

“အမလေး...”

“ဟား....ဟား ဟား ဟား”

သရဲတေ ဣ မကောင်းဆိုးဝါးမှတ်၍ ယွန်း ထိတ်လန့်အော်လိုက်မိ၏။
ရယ်သံကြောင့် အရိပ်မဲကို သေချာကြည့်လိုက်သောအခါ....

“ဟင်.....ကောင်းမြတ်သူ”

“နင် သိပ်လန့်သွားသလား.....ယွန်း”

“ကောင်စုတ်....လန့်တာပေါ့။ နှလုံးရောဂါရှိတဲ့သူဆို ရှောင်ဖြစ်သွား
လောက်တယ်။ အသည်းငယ်တဲ့သူဆို သည်းခြေပျက်သွားမတတ်ဘဲ။ နောက်...
အဲ့ဒါမျိုး ဘယ်တော့မှ မနောက် ပြောင်နဲ့၊ ငါမကြိုက်ဘူး”

“အေးပါ...နင်မကြိုက်ရင် မစ တော့ပါဘူး။ တို့တွေက
ရှစ်တန်းဘဝကတည်းက အတူတူ ကျောင်းတက်လာတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပဲဟာ....နင်
ဟိုနားမှာရပ်ပြီး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

“အဲဒီ နံရံမှာ စာရေးထားလို့”

“လမ်းသရဲတွေ လက်ဆော့ပြီး ဆေးနဲ့မှုတ်သွားတာနေမှာပေါ့”

“မဟုတ်လောက်ဘူး သွေးနဲ့ရေးထားတာ”

“သွေးနဲ့....ဘာရေးထားတာလဲ”

“ဒီနေရာမှာ ငါရှိတယ်တဲ့”

“အရူးတစ်ယောက်ယောက်က စိတ်ဖောက်ပြီး လုပ်သွားတာလည်း
ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ နင်က လည်း ခေါင်းရှုပ်ခံပြီး စဉ်းစားနေသေးတယ်။ ဒီခေတ်ကြီးမှာ
အဲ့ဒါမျိုးတွေသာ ခေါင်းထဲလိုက်ထည့် ရရင် ဂေါက်ကြောင်သွားလိမ့်မယ်။ အဲ့ဒါတွေ
ထားစမ်းပါ၊ ပြဇာတ်မှာ နင်နဲ့ ငါနဲ့ တွဲသရုပ်ဆောင်ရ မှာ.....ငါတော့
သိပ်ပျော်တာပဲ.....နင်ရော မပျော်ဘူးလား”

“ဆရာက ခိုင်းတော့လည်း လုပ်ရတာ ပေါ့”

“တာဝန်အရလား.....မပျော်ဘူးလား”

“ပျော်ပါတယ်....ငါ့အဖေ လေဖြတ်လို့ အောက်ပိုင်းသေသွားကတည်းက ငါ သိပ်မပျော်ချင် တော့ဘူး။ အဖေ့ကို အရမ်းသနားတယ်။ အမေ့ခမျာလည်း အဖေ့ရဲ့ဆေးဖိုးစရိတ်၊ အိမ်စရိတ်၊ စားစရိတ်၊ ငါ့ရဲ့ကျောင်းစရိတ်၊ အသုံးစရိတ်တွေ တစ်ယောက်ထဲရှာရလို့ ပင်ပန်းရှာတယ်။ အမေ့ ကိုလည်း သနားတယ်။ ငါ ကျောင်းထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုတော့လည်း မိဘနှစ်ပါးက ခါးခါး သီးသီး ငြင်းတယ်၊ ခွင့်မပြုဘူး”

“ဆယ်တန်းမအောင်တဲ့ မိန်းကလေးကို ဘယ်အလုပ်က လက်ခံမှာလဲ။ အနိမ့်ဆုံး ဆယ် တန်းအောင်ရမယ်လေ။ နင့်အမေက ပညာတတ်ပါ။ ကမ္ဘာတစ်ခုမှာ အကြံပေး အရာရှိလုပ်တယ်။ အချိန်ပိုင်း ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းနာလုပ်ပြီး ပုံကြမ်းတွေ ဆွဲပေးတယ်။ ဝင်ငွေမဆိုးပါဘူး။ ကွန်ဒိုတောင် ဝယ်နေနိုင်သေးတယ်။”

“ငါ့အဖေက သစ် အရောင်းအဝယ်လုပ်တယ်။ အဖေရှာလို့ရတဲ့ ငွေနဲ့ဝယ်ထားတာ။ အမေ ရဲ့လခက တစ်လ ရှစ်သိန်းလောက်ရတယ်။ ကွန်ဒိုမှာက သိတဲ့အတိုင်း ဟိုဟာကောက်၊ ဒီဟာ ကောက်နဲ့ တစ်သိန်းလောက် လစဉ်သွားတယ်။ သိပ် မလောက်ချင်ဘူး။ အမေက အလုပ်က ပြန်လာတာနဲ့ အဖေ့ကိုတန်းပြီး ပြုစုရတာ ။ ငါက ကြော်လှော်ချက်ပြုတ်၊ အမေမရှိရင် အဖေ့ကိုပြုစု အမေရောက်လာရင် ကျောင်းစာလုပ်၊ စာကျက်.....အဲဒါနဲ့ပဲ သံသရာလည်နေရတာ လေ”

“နင် အားမငယ်ပါနဲ့ ယွန်းရယ်၊ ငွေလိုရင်ပြော....ငါ ကူညီမယ်။ ငါ့မိဘတွေက စီးပွားရေး လုပ်ငန်းကောင်းတယ်။ နင့်ကို ဘာမဆို၊ ငါကူညီပါ့မယ်။ နင့်အိမ်ကို ကားနဲ့ပြန်ချင်ရင် အိမ်က ကားယူခဲ့မယ်”

“မလုပ်နဲ့ ကျန်းမာရေးကောင်းအောင် လမ်းလျှောက်တာ”

“ငါလည်း ဒီဇဝါလမ်းထဲက လုံးချင်းနှစ်ထပ်တိုက်မှာ နေတယ်။

အိမ်ထဲနေ၊ ကားစီးနဲ့ လမ်း လျှောက်ချိန် သိပ်မရှိလို့ ခြေလျှင်လာတာ။ ကားပါရင် ရပ်ထားစရာ နေရာရှာရတဲ့ ဒုက္ခ...လမ်း ကြောင်းရှုပ်ရင် တိုက်မိမှာစိုးရနဲ့...ခုလို လမ်းလျှောက်ရတာ က လွတ်လပ်ပေါ့ပါးတယ်”

“နောက်မှာ ရှင်းသန့်လှိုင် ပါတယ်လေ၊ နင် စောင့်ခေါ်လိုက်ဦးပေါ့။

တို့တွေက မတည့် အတူနေတွေလေ၊ ပြဇာတ်ကပွဲမှာ သူ ရှုံးသလို ဖြစ်သွားတာ... သူရှက်နေ စိတ်ဆိုးနေတယ်”

ယွန်းနဲ့လှိုင်ကို စေ့စပ်ပေးလို့ မရဘူးလား။ ဘာလို့ မတည့်နေကြတာလဲ

“အရင်ဘဝက ရေစက်ကြောင့် မုန်းနေကြတာနဲ့ တူတယ်။ သူက

လိုက်ပြီး မနာလိုတိုရှည် ဖြစ်နေတာပါ.....တော်ပြီ။ သူ့အကြောင်းမပြောချင်ဘူး”

ကောင်းမြတ်သူ ရှိနေ၍ ကြောက်စိတ်တွေ မရှိတော့။

ကွန်ဒိုရှေ့မှာ ကောင်းမြတ်သူနဲ့လမ်းခွဲပြီး တိုက်ထဲဝင်လာလိုက်၏ ။ (၉)

ထပ်မှာရှိသော အခန်းမို့ ရိုးရိုးလှေကားက မတက်နိုင်။ မဖြစ်သာမှသာ တက်ဖြစ်၏ ။
ဓာတ်လှေကားကို ခလုတ်နှိပ် ခေါ်ကြည့်၏ ။ ဓာတ်လှေကားက ပျက်နေ၏ ။
ကလေးအမြွှာပူးလေးကို လှည်းနှင့်ထည့်တွန်းလာ သည့် ကလေးထိန်းနာနီ
မမေဦးနှင့် သွားတိုး၏ ။

“ဟေ့.....ယွန်း၊ ဒီဓာတ်လှေကား အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ထုံးစံအတိုင်း ပျက်နေပြန်ပြီနဲ့ တူတယ်”

“ဟိုဘက်လှေကား စောင့်ပြီးတက်ပေါ့....ဟော ဆင်းလာနေပြီ။

အဲ့ဒီလှေကားက စိတ်ချရ တယ်။ တို့ကလေးတွေတင်ပြီး လျှောက်တွန်းရင်း ထိန်းလိုက်ဦးမယ် ဘိုင့်”

“ဟုတ်...မမေဦး”

ဓာတ်လှေကား ပွင့်သွား၏။ အထဲက ဘယ်သူမှ ထွက်မလာ။

အံ့ဩသွား၏။ ဓာတ်လှေကား က နှစ်စင်းပူးထား၏။ နှစ်ခန်းပေါ့။ ယွန်းသည်း
စိတ်ရှုပ်ထွေးနေ၍ ခလုတ်နှိပ်ခေါ်မိသလား၊ မခေါ်မိ ဘူးလား၊ ပြန်တွေးကြည့်၏။
ခေါ်မိလို့ ဆင်းလာတာ ဖြစ်မှာပါလေ။ ဘေးဘက်က ဓာတ်လှေကား ထက်စာရင်
ဒီဓာတ်လှေကားက ပိုကောင်းသေး၏။

ဒီဓာတ်လှေကား၊ ဘယ်ဘက်ထဲမှာ အဘွားကြီးတစ်ဦးအသက်
ရှူကြပ်ပြီး အစိမ်းသေ သေထားဖူး၏။ မနှစ်က ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ အဲ့ဒီ အဘွားကြီးက
မကျွတ်ဘဲ ခြောက်လှန့်လှန့်၍ ကွန်ဒို နေ မိသားစုတွေ ဓာတ်လှေကား (ဘယ်ဘက်)
နှင့် မတက်ရဲတော့။

ညာဘက် ဓာတ်လှေကားကိုသာ အတက်အဆင်းလုပ်တာ ပိုများကြ၏။
ထို့ကြောင့် ညာ ဘက်ဓာတ်လှေကား ဝန်နဲ့ အားမမျှ၍ မကြာခဏ ပျက်နေရခြင်းပင်။

မြေပိုင်ရှင်က ရဟန်းသံဃာတော်တွေပင့်ပြီး ပရိတ်တရားနာ၊
ပရိတ်ရေဖျန်း၊ ကမ္မဝါဖတ်ပြီး ဖယ်ရှားလိုက်မှ ခြောက်လှန့်တာရပ်သွား၏။

သိပ်မကြောသောသူတွေဘယ်ဓာတ်လှေကားကို ပြန်စီးကြ၏။
ယွန်းရော၊ ယွန်းရဲ့မေမေ ဒေါ်သဉ္ဇာရော၊ ဘယ် ဓာတ်လှေကားကို လုံးဝမစီးဖြစ်တာ
ကြာပြီ။

အိမ်ခန်းကို မြန်မြန်ပြန်ရောက်ချင်၍ ယွန်းလည်း
မကြောက်နိုင်အားတော့။ ကြာခဲ့ပြီပဲ။ ကျွတ်သွားလောက်ပါပြီ။
ဓာတ်လှေကားထဲဝင်လိုက်တော့ ခလုတ်တောင် နှိပ်စရာမလို။ ဓာတ်လှေ
ကားကြီးငြိမ်ခနဲ တအိအိ တက်လာ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာ ပါလိမ့်။ ဓာတ်လှေကား
ဘေးနံရံတွေက အရိပ်တွေ ထင်နေ၏။ မှုန်ဝါးဝါး အရောင်လောက်တော့ ပေါ်လွင်၏
။ ကျောင်းဝတ်စုံ မမတ် ကျကျလေးနှင့် ယွန်းပုံစံကို နံရံတွေမှာ မြင်နေရသည်။

ဘာရယ်မဟုတ်။ နံရံထဲက ယွန်းပုံရိပ်ကို ကြည့်နေစဉ်၊ ပုံရိပ်က

နှစ်ခြမ်းကွဲပြီး ထပ်နေ၏။ နံရံအပြားကြောင့်ဟု ယွန်း ထင်မိ၏။ မဟုတ်သေး။
ယွန်းပုံရိပ်ကြီးက ပြန်စုပြီး မျက်တောင်လိုလို ပုတ်ခပ်ပြီး ပါးစပ်ကြီး ဖြူပြ၏။

ယွန်းလန့်ပြီး ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ ထောင်ထသွား၏။ ယွန်းပါးစပ်ကို
လက်ကလေးနှင့် ကိုင်မိကြည့်၏။ ယွန်းပုံရိပ်ဆိုရင် ယွန်းက ပါးစပ်မှ ဖြူမထားတာ။
ထူးဆန်းမှုတွေ ဖြစ်နေပြီ။ လျှပ်စစ် မီးရောင်တွေကလည်း တဖျတ်ဖျတ်နှင့်၊
မီးပြတ်မသွားတာ ကံကောင်း။

ယွန်း ဘေးနံရံတွေ မကြည့်မိအောင် မျက်နှာအပေါ် မော့ထားလိုက်၏။
အပေါ်က ပြောင်း လက်သော စတီး (လ်) နံရံမှာလည်း ယွန်းရဲ့မျက်နှာ
ထင်ဟပ်နေပြန်၏။ ပုံရိပ်မျက်နှာက မျက်လုံး ကြီးပြူးကြည့်လာ၏။
အေးစက်တင်းမာသော မျက်နှာကြီးနှင့်။

ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ။ ယွန်းများ မျက်လုံးပြူးကြည့်နေမိတာလား။
ထိုစဉ်မျက်နှာပုံ ရိပ်ကြီးက ဖောင်းကြွလာ၏။ ယွန်းကြောက်လွန်း၍
မျက်လုံးစုံမှိတ်ထားလိုက်၏။

“ဘုရား ကယ်တော်မူပါ....ဣတိပိသော ဘဂဝါ၊ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊
ဓမ္မံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံဃံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ”

ဖျတ်ခနဲ သတိရ၍ ကိုးထပ်မြောက်ရပ်ရန် ကိုးဂဏန်းကို အမြန်
နိပ်လိုက်၏။ ရတနာသုံးပါး ကို ကန်တော့ရသော အကျိုးအားကြောင့် ကြောက်စိတ်
အတန်ငယ် ပြေသွား၏။ သိမ့်ခနဲ ဓာတ်လှေကားထိုးရပ်ပြီး ရင်ကွဲတံခါးပွင့်သွား၏။
ဓာတ်လှေကား အခန်းထဲ က အမြန် ထွက်လိုက်ရ သည်။ အစိမ်းသေ
သေထားဖူးသော မိန်းမကြီး။ ဒီဓာတ်လှေကားထဲ ပြန်ရောက်ပြီး ပြန်ခြောက်နေ
တာလား။

ကြောက်စိတ်ကို အတင်းဖြေဖျောက်ပြီး အိမ်ခန်းရှေ့ကို ရောက်လာ၏။
လူခေါ်ဘဲလ်ကို တီး လိုက်၏။ လုံခြုံရေး ကင်မရာဘက် မျက်နှာလှည့်ပေးလိုက်၏။

ယွန်းမှန်းသိ၍ ဖေဖေက တံခါးလာ ဖွင့်ပေး၏။

ဦးချဲ့ပေါ်ထိုင်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရွှေ့လျားသွားလာနေရသော
ဖေဖေ။

“သမီး ပြန်ရောက်ပါပြီ.....ဖေဖေ”

“အေး.....ငါ့သမီးလေးကြည့်ရတာ နွမ်းလျနေသလိုပဲ။
ပင်ပန်းလာတယ်ထင် တယ်၊ ရေ အေး သောက်မလား”

“နေပါစေ ဖေဖေ၊ သမီးဘာသာ ယူသောက်ပါ့မယ်။ ဖေဖေ
အေးအေးသာနေပါ။ မေမေ ပြန်မရောက်သေးဘူးလား”

“သူ အိမ်ပြန်နောက်ကျမယ်လို့ ဖုန်းဆက်တယ်။
နေပါစေ.....မိသားစုအတွက် ဦးဆောင်ရှာ ဖွေရပ်တည်နေရတဲ့ သူ့ကို
လွတ်လပ်ခွင့်တွေ၊ ထွက်ပေါက်တွေ ပေးလိုက်ပါ။ တို့သားအဖ နား
လည်ပေးလို့လည်း တို့မိသားစု သံယောဇဉ်တွေ ခိုင်မြဲနေကြတာပေါ့။ နို့မို့ဆိုရင်...”

ဖေဖေပြောနေရင်း အက်ကွဲသံပါလာ၏။ ကြေကွဲသံကနေ ဆို့နှင့်ကာ
တိုးနစ်တိမ်ဝင်သွား၏ ဖေဖေရင်ထဲမှာ ချစ်ဇနီးအတွက် နာလိုခံခက်၊
ဝမ်းနည်းပက်လက် ခံစားနေရရှာသည်။

ယွန်းလည်း စိတ်မကောင်းပါ။ ဖေဖေကို ပြုစုပေးရမည့် အကြောင်းတွေ
စဉ်းစားပြီး စတင်လုပ်ဆောင်တော့၏။

*